

Καὶ τὰ λαγωνικά του πέσαν κατὰ γῆς
 κ' ἐκεῖνα μὲ γνωρίσαν, δὲ μὲ βάβισαν !
 Ξύπνα, τοῦ λέω, ἀφέντη. Σήκω νὰ γευτῆς :
 σίτι, μὲ τὴν καλὴ σου θὰ γλυκανακαυτῆς.

Κυρά· τί βαλαντώνεις, καὶ τί μὲ βαρεῖς ;
 —λαλοῦσαν τὰ πουλάκια στὰ δροσόφυλλα.
 Στῆς καρυδιᾶς τὸν ἥσκιο νὸ ὕπνος εἶν' βαρὺς.
 Δὲ σὲ εἶδε στ' ὄνειρό του : Κ' ἔτσι μοῦκρινε
 «Στῆς Κυριακῆς τὸν ὕπνο, νείρομαι... Ξυπνῶ...
 Σκλάβα, καὶ τ' ὄνειρό μου βγαίνει ἀληθινό !

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ—ΛΑΥΡΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΗΣ

Π. Σ.

Ὁμορφο πνεῦμα, ἂν ἐπλάσες τὸν κόσμον, ποῖος σὲ ἀρνιέται ;
 Πλούσια λαλεῖ τὴ χάρη σου τῆς βούλησός σου ἡ γέννα.
 Κι ὡς στοῦ Θεοῦ τὸ ἀγνάντεμα ἡ συρτὴ ψυχὴ πετιέται,
 ἤλιε, μὲ σένα, ἀνέσπερε, καὶ κόρη ὠραία, μὲ σένα.

Μέσα στὸ φῶς τὸ ἀμάλαγο, πού, ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ πλάστη,
 διάφανη σκέψη, χύνεται πα' στήν Ἑλλάδα,
 κόρη, σὰ φλόγα ὑψώνεσαι,
 ὅλη ἀρχοντιά, ὅλη ἀγνότητα κι ὅλη λαμπράδα.
 Τῆς ὁμορφιάς σκαλί, σκαλί τὰ οὐράνια ἂν ἀνεβαίνεις,
 χαίρεται ἡ γῆς στ' ἀνθόκριννα πού ἀπ' τὴν καρδιά σου ραίνεις.
 Κι ὁ ἥλιος χορεύει γύρω σου τὴ μέρα πᾶσα,
 τοὺς δεκαφτά σου αὐξαίνοντας τοῦ θεοῦ χοροῦ του γύρους,
 ἐδῶ, πού ἀκόμα οἱ αὖρες κλειοῦν μὲ τοὺς ζεφύρους
 τῆς ὠριοζώτης Ψάπφας τὴ φλογάτη ἀνάσα.

Πὼς τ' ἄγριο μέλι ξεχειλάει μέσ' ἀπὸ δέντρον σπήλιο,
 ἢ ἀπὸ ραγάδα ἀπάτητου μελισσοβράχου—γύρα
 κρέμονται οἱ τοῦφες του σγουρές, σαλεύοντας στὸν ἥλιο,
 καὶ λάμπει ἐντός του δλάνθιστη μὲν ἀνοιξη, ὅλο μύρα—

ὅμοια σοῦ ζώνουν τὰ μαλλιά τ' ὠραῖο κεφάλι,
καί, σὰν κροκάτη ἀνθόσκονη σὲ κρίνου φύλλα,
πέφτει ἡ μελένια ἀντιφεγγιά πα' στοῦ λαιμοῦ τ' ὀπάλλι.
"Αγρυπνες πάντα μελετοῦν στὰ μάγουλά σου οἱ χάρες;
τῶν πλέον ἀκράτων λογισμῶν τίς ἀσπίλες λαχτάρεις
κ' ἡ ντροπαλότῃ ἀστείρευγῃ τίς παρυστέκει.

Κι ἀνεργαγώνει πίνοντας, οὐθε ἡ ψυχὴ ἂν εὐρέθῃ,
σὲ φιλντισένια κύπελλα τὸ πορφυρὸ της μέθυ.

Ὁ ἔκστατικὸς μαγιάτικος τάχα οὐρανὸς
στὰ μάτια σου ἔχει στάξει,
ὦ; τῆς αὐγῆς τὸ θάμα ἐντός του λύνει;
Κρουστή ὥς τὰ τρίβοθα ἡ γλαυκὴ διαφάνεια του ξαμώνει,
ἔτσι καθάρια, ποὺ προσμένεις νὰ χαράξῃ
πίσω της ξάφνου δλόγλυκο τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ.
Κι ὥς ἡ ἀστραπή, ραγίζοντας τὸ κρούσταλλο τοῦ αἰθέρα
τὰ βράδια τοῦ καλοκαιριοῦ,
τυπώνει γιὰ ὦρα δλόχρυσο τὸ διάβα της στὸ νοῦ —
τὸ ἥρεμο, ὀγρὸ σου ἀνάβλεμμα, καθὼς περνᾷ, ἀφίνει
κάτου ἅπ' τὰ βλέφαρα ἀσθηστή
μιᾶς δρόσος τῇ φεγγόβολῃ γαλήνῃ.

Πρέπει ξανὰ οἱ ἀθάνατοι
νᾶρθαν στοῦ Ὀλύμπου τὴν περφάνεια,
ὠραῖοι, σεμνοὶ καὶ δυνατοί,
μεστοὶ ἅπ' τῆς ζήσης τὴ χαρὰ κι ἅπ' τῆς μορפיᾶς τὴ μέθη.
Κι ὥς θ' ἀνανιώνουν μέσ στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά τὰ οὐράνια,
γραμμένοι τάχα ἀπὸ τὴ μοίρα ποιός νὰ εὐρέθῃ,
πού, στὴ σγουρὴν ἀστροφεγγιὰν ἢ στοῦ ἥλιου τὴν ἀνάβρα,
θὰ κατεβῇ ὅλος ἔκστασι νὰ σμίξῃ, κι ὅλος λαῦρα,
μὲ τῶν χειλιῶν τὴν ἄλικη, τὴ σμιλευτὴ σου χάρη
τὸ μόσκο ἅπ' τὸ νεχτάρι;
Τὸ χαμογέλιο πάνω τους πλανιέται ὥς φωτὸς χνούδι·
σὰν ἀντιφέγγισμα ἱλαρὸ
ἀπὸ γλυκὸ κι ἀνείκαστο μέσα στὸ νοῦ τραγοῦδι.
Κι ὥς στὸ θερμὸ τοῦ Μᾶη καὶ λαγγεμένο βράδι
πέφτουν τὰ φύλλα ἀργὰ κι ἀργά, μέσ στὴ σιωπῇ, τῶν ρόδων—

ὅμοια κυλοῦν τὰ λόγια ἅπ' τὸ ροδάτο πτόμα,
ἀργά, ἀπαλά, βελούδινα, σὰ βρεφικὸ ἔνα χᾶδι
πὰ στήν ψυχὴ καὶ πᾶ' σὺ σῶμαι.

Ἄνδρ'· κ' ἡ ἄμμο ἂν γίνεται, χωρὶς νὰ ξεφυλλᾷ
εἰς τὸ πάτημα σου, ἀτάραχη τραβᾷ· σὺν κινήφορᾳ,
ποῦ σὺ νὰ τῆς παρθενίας ἀνηφορᾷ,
μ' ἐνὸς λαοῦ στὰ μάτια τῆς τ' ἀρχοντικῆ προικύνημα
καὶ πίνου τῆς σωρὸ τῆς γῆς τὰ δῶρα.
Καὶ σὺν τοῦ ρόδου τῶρα μὲ πὺν χύνει
τὴν εὐωδιά του ἅπ' ἀντικρὺ σὺν νοῦ πλημμύρα,
μοσκοβολᾷ σου ἡ ἀρχοντιά· ἢ ἡ καλοσύνη,
μόλις φανῇς, ἀλόμακρον καὶ γύρα·
ὦ ρόδο ξέκλωνο, λιγνόκλωνο,
ποῦ ὑψώθης πάνου ἅπ' τὶς βραγιᾶς καὶ ἅπ' τὶς ἀναδεντροάδες,
κ' ἡ κάμπια δὲ σὲ ἀνέβηκε,
κ' εἶσαι τοῦ κήπου τ' ὄνειρο,
ποῦ ὡς ἄστρο λάμπεις χωριστὰ
μέσ' σ' ἄνθια καὶ τὶς πρασινάδες,
καὶ μήτε σοῦ ἔχει τ' ἄρωμα
ἄλλο ἅπ' τὴν αὐρὰ νοιώσει,
καὶ ἀκόμα οὐδὲ σ' ἐλύγησε καμαρωτὰ
τῆς πεταλούδας τὸ ἄγγισμα καὶ τῆς δροσιᾶς τὸ κρόσσι.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ

FR. HÖLDERLIN

ΤΟ ΜΙΣΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μὲ κατακίτρινα λουλούδια
καὶ μ' ἄγρια ρόδα στολισμένο,
στὴ λίμνη γέρνει τὸ χωριό.
Καὶ σεῖς χάριτωμένοι κύκνοι
σὰ μεθυσμένοι ἀπὸ φιλιὰ
ὅλο βουτᾶτε τὸ κεφάλι
στὰ γαλῆνὰ καὶ θεῖα νερά!